

Katarina Andersson

Please scroll down for English version

Row

20231007 - 20231118

Det finns en berättelse av Herman Melville, "The Piazza", där en ung man inrättar sig i ett hus på en skogshöjd. En dag tycker han sig på en bergsrygg långt borta uppfatta ett blänk. Det försvinner och återkommer sedan beroende på årstid, väderlek och ljusförhållanden, men till slut inser han att det rör sig om en mänsklig boning. Han tänker sig då att livet där borta måste te sig oändligt annorlunda och rikare, att det måste vara ett "fairy-land". Han beslutar sig till sist för att företa den långa och mödosamma färden till denna plats. Väl framme finner han bara ett förfallet timmerhus, där en fattig flicka sitter böjd över sitt syarbete. Under samtalet pekar flickan plötsligt ut över det vida skogslandskapet mot en knappt synlig punkt i fjärran, och säger att den som bor där säkerligen måste vara en mycket lycklig människa. Den unge mannen förstår med ens att det är sitt eget hus han nu på ofattligt avstånd skymtar.

Jag kan inte låta bli att tänka på denna berättelse när jag står inför Katarina Anderssons verk. De rymmer något av samma omkastning mellan nära och fjärran, mellan det främmande och det välbekanta, och det är en växelverkan som är ständigt pågående. Det finns i hennes målningar ett ljus och en rymd, men också former, eller kanske snarare ett slags "väsen", som gör anspråk på att bli sedda, att få ge sig till känna. "Nära det avlägsna" är titeln på flera tidigare målningar, och den skulle kunna stå för hela konstnärskapet: det avlägsna kommer nära, men aldrig ända fram, formerna framträder men drar sig åter undan, i detta egendomliga ljus som är på en gång ett inre och ett yttre.

När Katarina Andersson tidigare i år tilldelades Aguélistipendiet skrev jag – på uppdrag av stipendieutskottet – en motivering där jag ville lyfta fram förbindelsen till en viktig föregångare, Aguéli, men också antyda vad som faktiskt står på spel i hennes konstnärskap. Där står bland annat följande:

Det är få konstnärer som med samma envetenhet och uthållighet som Katarina Andersson följt denna inre "personliga Sol", som för Aguéli var den enda konstnärligt giltiga stjärnan. Under lång tid har hon i sitt måleri arbetat med ytterligt subtila avvägningar i ton och valör, inom ramen för en reducerad form. Allt tycks balansera på en knivsegg. Här finns en svävande, nästan smärtsamt intensiv hänvisning till ett ogripbart bortom: betraktaren drabbas, men vad det handlar om tycks oåtkomligt för våra ord. Aguéli talade om "levande orörlighet"...

I de nya målningar som visas i "Row" har växelspelet mellan det ogripbara och det påtagliga blivit mer mångstämmigt, även om de liksom tidigare är uppbyggda genom upprepade, nästan slöjtunna skikt av äggoljetempera. I den största målningen anas också en "glipa", som öppnar mot ett alldeles annorlunda fjärran...

John Sundkvist

Katarina Andersson (född 1960) har en masterexamen från Royal College of Art i London och Konsthögskolan Valand i Göteborg. Hon har varit verksam med utställningar både i Sverige och utomlands sedan början av 90-talet och har under många år även arbetat som professor, pedagog och föreläsare. Bland separatutställningar kan nämnas Galerie Schlégl, Zürich, Schweiz; Howard Yezerski Gallery, Boston, USA, Norrköpings Konstmuseum; Krognoshuset, Lund; Stene Projects, Stockholm; Galleri Ping-Pong, Malmö; Fullersta Gärd, Huddinge. Hennes verk finns representerade i ett flertal samlingar såväl privata som offentliga, t.ex Göteborgs Konstmuseum, Malmö Konstmuseum, Norrköpings Konstmuseum, Arithmeum, Universitet Bonn i Tyskland.

Björkholmen Gallery

Rödbodtorget 2
111 52 Stockholm, Sweden

+46 733125573
info@bjorkholmengallery.com

Katarina Andersson

Row

20231007 - 20231118

There is a story by Herman Melville, "The Piazza", where a young man settles in a house on a wooded hill. One day, on a mountain ridge far away, he thinks he perceives a glint. It disappears and then returns depending on the season, weather and light conditions, but in the end he realizes that it is a human dwelling. He then imagines that life over there must be infinitely different and richer, that it must be a "fairy land". He finally decides to make the long and arduous journey to this place. Once there, he finds only a dilapidated log house, where a poor girl sits bent over her sewing work. During the conversation, the girl suddenly points out across the wide forest landscape to a barely visible point in the distance, and says that whoever lives there must surely be a very happy person. The young man then understands that it is his own house that he now glimpses from an unimaginable distance.

I can't help but think of this story when I stand in front of Katarina Andersson's work. They contain something of the same reversal between near and far, between the unknown and the familiar, and it is an interaction that is constantly ongoing. There is a light and a space in her paintings, but also forms, or perhaps rather a kind of "essence", which claims to be seen, to be made known. "Near the distant" is the title of several earlier paintings, and it could stand for the whole artistry: the distant comes close, but never quite, the forms emerge but recede again, in this peculiar light which is at once an inner and an external one.

When Katarina Andersson was awarded the Aguéli (the Swedish artist Ivan Aguéli) scholarship earlier this year, I wrote - on behalf of the scholarship committee - a justification in which I wanted to highlight the connection to an important precursor, Aguéli, but also indicate what is actually at stake in her artistry. It states, among other things, the following:

There are few artists who followed this inner "personal Sun" with the same determination and perseverance as Katarina Andersson, which for Aguéli was the only artistically valid star. For a long time, she has worked painting with extremely subtle balances in tone and value, within the framework of a reduced form. Everything seems to balance on a knife edge. There is a hovering, almost painfully intense reference to an intangible beyond: the viewer is affected, but what it is about seems beyond the reach of our words. Aguéli spoke of "immobility in motion"...

In the new paintings shown in "Row", the interplay between the intangible and the tangible has become more multi-voiced, even if, as before, they are built up through repeated, almost veil-thin layers of egg oil tempera. In the largest painting, a "gap" is also sensed, which opens to a completely different distance...

John Sundkvist

(Translated from original text in Swedish)

Katarina Andersson (born 1960) holds a MA from the Royal College of Art in London and the Valand Academy of Art in Gothenburg. She has been exhibited extensively both in Sweden and internationally since the beginning of the 90s and has for many years also worked as a professor, pedagogue and lecturer. Selected solo exhibitions: Galerie Schlégl, Zürich (CH), Howard Yezerski Gallery, Boston (US), Norrköpings Konstmuseum; Krognoshuset, Lund (SE); Stene Projects, Stockholm (SE); Galleri Ping-Pong, Malmö (SE); Fullersta Gärd, Huddinge (SE). Andersson is represented in collections such as Göteborgs Konstmuseum (SE), Malmö Konstmuseum (SE), Norrköpings Konstmuseum (SE), Helsingborgs Konstmuseum (SE), Arithmeum, Universität Bonn (DE).

Björkholmen Gallery

Rödbodtorget 2
111 52 Stockholm, Sweden

+46 733125573
info@bjorkholmengallery.com